

Capella de la Mare de Deu dels Desemparats

esteve@roure.cat

<http://roure.cat/historia-catalunya.pdf>

20/07/2021 nº 234

'Air Bag va ser la salvació de la "xofer"

Víctimes: arbre, farola i jo, si hi hagués estat

Passeig abans, ara és per a tot. 3 hores atrapat

Recuperem

L'Estat Català

PARAFRASEJANT

El Barça campió de lliga 2009-2010 16/05/2010

Faltava mitja hora per començar el partit Braça-Valladolid i em vaig asseure a la meua localitat. Era l'últim partit del campionat de lliga i si el Barça guanyava es proclamava campió amb 99 punts, cosa mai vista. Al cap de poca estona es va presentar un senyor, que aparentava uns 55 anys, vestit amb camiseta i bufanda del Barça i una botella d'aigua de la font de Canaletes, va dir ell tot cofoi. Anava companyat d'una noia, també amb camiseta del Barça, que resultà ser la seva filla.

- *Seremos vecinos* – em va dir.

Com que els veia una mica despistats vaig demanar-los-hi les localitats i estaven correctes: ell al meu costat i la senyoreta en la fila del davant i una butaca més a la dreta.

- *De donde és usted?* – li vaig preguntar.

- *De Valladolid* – em contestà mentre jo feia cara de sorpresa.

- *I és usted del Barça.*

- *És mi jovi, mi pasión, ni fiestas ni Navidad, ni nada, solo el Barça.*

- *Però, com han venido.*

- *En tren, el viaje és caro, però vale la pena, esto hay que verlo, esto hay que verlo* – repetia.

L'home no tenia ulls per veure-ho tot, estava com si surés i la seva filla de tant en tant es girava per contemplar-lo.

- *Ahora se va a llenar todo* – va dir quan faltaven cinc minuts per començar el partit. Rebia trucades i ell també trucava, semblava que volgués fer partícip de la seva joia a tothom, parents i amics suposo.

- *Mira Bojan* – deia a la seva filla – *mi hija està loca por Bojan.*

Sona l'himne del Barça i ell coreja perfectament – tot el camp, és un clam – mentre aixeca el telèfon perquè els que hi estan connectats ho sentin millor.

- *Esto hay que verlo, aunque el viaje sea caro, esto hay que verlo* – repetia emocionat mentre se li negaven els ulls i la seva filla se'l contemplava també emocionada.

Tot el partit va estar com si estigués en un món extraordinari, irreal, meravellós. Aixecant-se i corejant els gols i la seva filla contemplant-lo i fent-li senyals perquè es controlés les llàgrimes.

En veure que feien fotografies, vaig donar-los-hi una targeta meua per si me'n volien enviar una per a acompanyar l'anècdota. La filla ens en va fer una als dos.

Després del partit la festa va durar una hora. Parlaments dels jugadors i l'entrenador Guardiola: Hem d'agrair al president Laporta per aquests set anys que ens ha donat, va dir.

Focs d'artifici, cants com en tot el partit i els comentaris del vallisoletà: *Mira, mira los niños como juegan* – fins i tot li feia gràcia que els fills del jugadors juguessin sobre la lona circular que cobria el cercle del centre del camp.

Em vaig girar un moment mirant la fila superior i un noi més aviat jove em va dir:

- El trobarem a faltar el president Laporta..9

Si tenim en comte el canvi, com s'ho agafarà el vallisoletà? No he rebut res d'ells, era d'esperar.